

om, at vores samarbejdsminister, der har afleveret dette her til Folketinget, ikke har været helt nøjeregnende med, hvad der står i denne redegørelse.

Tværtimod, ville jeg næsten sige, var mit ønske, at vi får den samme nøjeregnethed, når man afleverer tingene til Nordisk Råds parlamentarikere, som når man afleverer det til sine egne nationale parlamentarikere. Ingen minister ville jo nogen sinde aflevere ting som det, vi ser i Nordisk Råd-sammenhæng, til sine egne nationale parlamentarikere, fordi man er forpligtet, og fordi man bliver ansvarliggjort for det. Og det er sådan set bare den sammenhæng, som jeg ønsker mig, hvorimod redegørelsen her er jeg ikke i tvivl om er ministerens egen.

(Kort bemærkning).

Knud Enggaard (V):

Som jeg udtrykkelig sagde, så forudsatte jeg, at den nordiske samarbejdsminister i høj grad selv stod inde for det, der står i redegørelsen. Men når hr. Stavad går op og taler om et antal danske ministre, som vier det nordiske samarbejde for ringe opmærksomhed, og ville være i stand til at give en udtømmende liste til statsministeren over det, så pirrer han jo vores nysgerrighed med hensyn til, hvem han taler om. Og jeg synes egentlig, det er lidt forkert at rejse en sådan problematik, hvis han ikke herfra vil være i stand til at give en sådan fortegnelse, også af hensyn til statsministeren, som heldigvis har vist os den glæde at overvære debatten her i dag.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Nu er jeg ikke sikker på, at taletiden under korte bemærkninger er lang nok til at tage alle med, men hvis jeg må nævne to, så vil jeg som den ene nævne den danske arbejdsminister. Vi har på Nordisk Råds session i næste uge som et af de væsentligste punkter beskæftigelsen, som er et nordisk højt prioriteret område også i EU-sammenhæng. På trods af det har jeg fået afbud fra den danske arbejdsminister til at deltage i den debat, og samtaler har ikke ændret ved beslutningen. Den danske arbejdsminister mener at have en meget god begrundelse, men det har man jo altid.

Den anden, jeg vil nævne, er den danske kulturminister. Hvis man læser Det Fri Aktuelt kulturside onsdag den 13. august, så kan man se, at den danske kulturminister ikke tror meget

på det nordiske samarbejde hverken på det kulturelle område eller – får jeg indtryk af – i det hele taget. Det giver mig et signal om, at der er en opgave for statsministeren her.

Kent Kirk (KF):

Forholdene i Europa er under stærk forandring, og dermed er det også nødvendigt, at vi kigger på det nordiske samarbejde. Specielt efter at vi har fået udvidelsen af EU med Sverige og Finland og med de nye udfordringer, vi står med med udvidelsen af EU med de baltiske lande og de central- og østeuropæiske lande, er det af stor vigtighed, at vi hele tiden kigger på, hvordan det nordiske samarbejde kan møde de her udfordringer.

Som det er sagt tidligere, så har strukturen i det nordiske samarbejde ændret sig, og jeg mener, det har ændret sig til det positive, men det er nok for tidligt at konkludere, at det har fundet sin endelige form. Jeg tror stadig væk, at det er vigtigt, at vi hele tiden er opmærksomme på, hvordan og hvorledes vi skal tilpasse samarbejdet.

Og jeg er enig med hr. Ole Stavad og hr. Knud Enggaard i, at en af de ting, vi mangler i dag, er ligesom at se ministerrådets vilje til at tilpasse sig de nye samarbejdsstrukturer, og ministeren er jo også inde på i sin egen redegørelse, at her er man ikke helt færdig med at finde sine egne ben.

Mine egne erfaringer fra Nordisk Råds Europaudvalg har sådan set igennem de seneste år jo også vist, at ministerrådet har svært ved at give det nødvendige henholdsvis modspil og medspil.

Da vi i sin tid havde vores høring med udenrigsministrene her på Christiansborg for godt et års tid siden – det var et meget godt initiativ, der blev taget – måtte vi jo konstatere, at ikke alle ministre fandt det lige vigtigt at komme ind i den her offentlige dialog med parlamentarikerne i Nordisk Råd. Og det er beklageligt. Og derfor skal jeg opfordre til, at man fra regeringens side gør, hvad man kan, for at påvirke sine kollegaer i de andre nordiske landes regeringer, så vi får det her løftet op på det plan, det skal være, for at det kan få den nødvendige betydning.

Jeg synes også, man ofte i Nordisk Råd oplever, og det gælder så også i den parlamentariske forsamling, en vis angst for at tage fat i vigtige emner af fælles nordisk interesse. F.eks. ved vi, at i 1998, april måned, vil de øvrige